

Олександр Макаров

*Секрети старовинної
скриньки*

12+

Александр Макаров

Секрети старовинної скриньки

«ЛитРес: Самиздат»

2018

Макаров А. В.

Секрети старовинної скриньки / А. В. Макаров — «ЛитРес:
Самиздат», 2018

ISBN 978-5-5321-2057-0

Вірите, що гроші можуть бути завбільшки з кам'яну скелю, а Атлантида, ймовірно, розташовувалася у Чорному морі? Звідки ж родом монети з дідусевої скриньки? Захоплива подорож в екзотичні країни світу, знайомство з їхніми звичаями та традиціями допоможуть вам це з'ясувати.

ISBN 978-5-5321-2057-0

© Макаров А. В., 2018
© ЛитРес: Самиздат, 2018

Вступ

Скарби у нас під ногами, от тільки треба уважніше придивитися.

Внук криголама

Олесь прийшов зі школи сердитий. Загалом, у школі нічого поганого немає, якби не ходити туди щодня та прибрати звідти більшу частину вчителів.

– Що, кепську оцінку одержав? – занепокоєно спитала мама. Вона саме готувала обід.

"Оцінку одержав". Мама, либонь, гадає, що йому все ще п'ять років. Олесь не забув, як учора вона сказала татові: "Від цієї дитини самі прикросі".

– Самі прикросі, – пробурмотів він.

– Що ти бурмочеш? – поспиталася мама роздратовано. Отак воно, в людини прикросі, а ні співчуття, ні розуміння. Звичайно, мама геть заклопотана меншеньким, йому і вся увага, й кашки, а у відповідь тільки лемент ночами. Після тих ночей мама ходить роздратована, тричі забирала з собою надвір і до крамниці пульт од телевізора. Сусіди, певне, дивилися на неї з подивом, коли вона пультом намагалася зателефонувати. Татуньо теж добрий – сидить цілими годинами в туалеті, те, що він там виспіває, ще нічого, а ось те, що забирає туди ноутбука, – цілковитий одстой. Геть не думає, що дітям потім гратися на туалетному ноутбучі не зовсім приємно.

"Більше гідності, графе", – подумав Олесь, а вголос мовив:

– Нічого я не одержав!

– А чого ж сидиш такий насурмонений?

– Алгеброїд присікується.

– Що за дурнуватий сленг. У тебе що, проблеми з математиком?

– А тобі треба кожне слово перетлумачувати?

Так от, в секунд-генді, ну роздягальні по-вашому, один йолоп мене пхнув, і я затопив алгеброїдові головешкою в живіт.

– Сильно затопив?

– Та що йому зробиться, він по пояс дерев'яний. Він мене, мабуть, і не впізнав, люду там ціла купа була.

– Так у чому ж справа?

– Ось, – похмуро сказав Олесь, простягаючи свого наплічника. На ньому дірка, і ремінець одірваний.

– У тебе як не одне, то друге. Хіба не можна хоч день без конфліктів?

– Тобі людською мовою пояснили, що я тут ні при чому. Мене пхнули. Тут і Шварценегер не втримався б на ногах.

– То що, я повинна йти і з'ясовувати, хто й навіщо тебе пхнув?

– Треба купувати новий наплічник, – сердито сказав Олесь.

– Через одну дірочку – і новий? – здивувалася мама. – Пусте. Я це вмить зашию.

– Тобі все моє пусте. А знаєш, із яким наплічником ходить Васько? А який у нього мобільник? Його супер-пупер черевики коштують більше, ніж усе моє манаття! – роздратовано вигукнув Олесь.

І не обійшлося б без скандалу, та цієї миті прийшов дід. Дід, це мамин батько, – Костянтин Іванович. Хоча в Олесевому дворі хлопці прозивали його не інакше, як "криголам". І це не ображало, навпаки – то була ще й яка повага. Це прізвище дідові дали, коли Олесеві було ще років із п'ять. Найбільш невдалий вік для хлопця. Тоді в дворовій ієрархії він посідав одне з найнижчих місць. Так буває, коли за віком скаржитися вже не годиться, а дати здачі ще не можеш. Тому Олесь під час прогулянок у дворі був об'єктом утисків та висмішок. Він насилу терпів. Та дворові правила правилами, а як старші поцупили в Олеся новенького автомобільчика, то він, зашмаркавшись, побіг скаржитися додому.

Старий моряк накинув кітеля і вийшов у двір розбиратися.

– Крихітка діда притягла. Ой, як страшно, – зареготався рудий Гося, гроза всіх малюків.

– Ану тримай! – сказав дід, простягаючи Госі край дошки, що валялася на землі. Нічого не тямлячи, той скорився. Другий кінець дошки дід поклав на краю стола, де вечорами грали у дворі в доміно.

– Лусь! – і дошка під ударом дідової долоні розлетілася навпіл. Ще два удари, і дошку розрубано начетверо.

– Малюків кривдити не можна, – сказав дід, складаючи рештки дошки на купу. – Це навіть москвичі знають, – провадив він, оглядаючи хлопців, що притихли.

Автомобільчика Олесеві не оддали, та кривдити перестали. І за ним навіки в дворі закріпилося прізвисько "Внук Криголама". Либонь, хлопці прийняли за криголам зображення корабля на значку, пригвинченому до дідового кітеля. "Внук криголама" – це звучить гордо.

А від діда того дня Олесь почув два афоризми. Здивувати – значить, перемогти. Чоловік – це той, хто може вирішити стандартні ситуації нестандартними методами. Він тоді не все втямив, що це означає, та звучало воно сильно.

– Бачу, море штормить? – сказав Костянтин Іванович, глянувши на обличчя присутніх.

– Та предки осьо грошенят шкодують, – сказав Олесь.

Мати спалахнула й хотіла було втрутитися, та дід поглядом перепинив її.

– А яких грошенят – великих чи малих? – хитро поспитався він.

– Нормальних, – буркнув Олесь.

– Стільки в закордонних плаваннях побував, а такої валюти не пригадаю, – провадив Костянтин Іванович. – Це що, монети чи купюри?

– Ти що, діду, кепкуєш, хіба на монети щось зараз купиш?

– А це, друже, залежно від того, які монети. Деякі

з них будуть і дорожчі, ніж папірці. А бувають і цінніші, ніж якісь там ганчірки чи авта.

– Це що ж дорожче, ніж авто? Помешкання?

– Ні, вище бери.

– Що ж іще?

– Життя, наприклад. Хіба життя дешевше, ніж квартира?

– Як це?

– А от послухай, – сідаючи, сказав Костянтин Іванович.

– Ну все, понесло діда в містику, – сказала мама, теж приготувавшись слухати.

"Божевілля – це наша родинна риса", – ехидно подумав Олесь, та діда він поважав, а тому промовчав.

– Моряки, щоб ти знав, люди віруючі. А деякі ще й частенько вірять у різні штучки, що приносять удачу. Коли шторм розгойдує корабель, аж труби в машинному відсіку починають розтягуватися, наче умові, все рипить, і от-от вирушиш на побачення з Нептуном, – тут і невіра перехреститься, – сказав Костянтин Іванович.

Історія перша – містична

Нільс Бор, славетний данський фізик, якось повісив
на дверях свого сільського будинку підкову,
що, за повір'ями, приносить дому щастя.

Один із його гостей здивовано запитав фізика:

– Невже ви, великий учений, вірите, що підкова над
дверми приносить щастя?

– Ох, – зітхнув Бор, – та, звісно ж, не вірю...

Але ж яке диво: підкова приносить щастя
навіть тим, хто не вірить у неї!

А я почну зовсім не з містики. А зі звичайного п'ятака. Цей п'ятак за часів Катерини дав молодому рекрутові ще його дід. П'ятак за тої пори був навіть дуже незлецькими грішми. Хоча коня на нього й не купиш, та дід гадав, що внук як не потратить монету, то цих грошей вистачить на дідові поминки. Внук брав участь у взятті Ізмаїла, і п'ятак порятував його від турецької кулі. Вояк відбувся синцем, а на п'ятаку лишилася подряпина. Його передали у спадок, і він урятував другого нащадка від французької кулі під час Кримської кампанії 1855 року. Воював п'ятак і під час Другої світової війни. І досі зберігається як коштовна реліквія в родині. Отак звичайнісінький п'ятак став "замовленим".

Використовувати "копійку" в ролі талісмана – давня людська традиція. Я розкажу вам про найславетнішу монету, що приносить талан. Найбільш "щасливою" монетою в світі визнали золотого "Французького янгола" ("French Fygels"). В Європі ці монети часто називають "Щасливими Золотими Янголами".

Історія ця почалася з Огюста Дюпре, дворянина. Йому в 1792 році король Луї XVI доручив створити нову валюту для Франції. Кажуть, для створення цієї монети використовувалося золото, що його отримав алхімік Лестат.

Реформа пройшла успішно, викарбували прегарні золоті двадцятифранкові монети із зображенням янгола. Та монархія впала, й Огюста Дюпре під час Французької революції засудили до гільйотини. За легендою, в кишені засудженого лежала ця монета...

Піднімаючись на шибеницю, Дюпре виголосив невелику молитву й підготувався до смерті. Він укляк на коліна й уже поклав голову під лезо гільйотини, та раптом сталося диво: в дзвіницю, біля якої стояла шибениця, влучила блискавка! Страту скасували.

Легенда про щасливу монету швидко поширилася у всій Європі. Наступні двісті років заповнені нечуваними історіями, що приписувалися цьому талісману. Морські капітани ніколи не вирушали в плавання, не маючи при собі цих монет. Згодом французькі пілоти під час Першої світової війни рідко піднімалися в небо без них. Навіть Наполеон носив "монету янгола" в кишені свого жилета. Проте, кажуть, увечері 1815 року, перед відомою великою битвою, він із погордою викинув її в річку.

Зараз ці монети велика рідкість. Мені поталанило лише раз мимохідь побачити таку монету. Я був тоді простим матросом на Північному флоті. З озера на Кольському півострові підіймали рештки "мессершміта", що там потонув. Тисячі таких машин становили ударну потугу винищувальної авіації Люфтваффе фашистської Німеччини.

Коли діставали те, що лишилося від пілота, щось блиснуло серед останків одягу.

– Диви, монета, – сказав водолаз, простягаючи руку капітанові катера.

Та наше суденце струснуло, водолаз посковзнувся, й монета полетіла у воду. Хоч скільки потім шукали, знайти її в замуленому дні так і не пощастило.

Відповідь – звідки в німецького льотчика така монета, – проста. Під час Другої світової війни монети із зображенням "щасливого янгола" видавалися німецьким

ВПС як нагорода асам-винищувачам Люфтваффе. Герман Герінг особисто вручав їх.

До речі, він же керував пошуками Святого грааля й інших артефактів, що повинні були допомогти німецькій зброї. Та не допомогла монета німецькому льотчику...

А в Росії були свої грошові талісмани. В 1915 році, у розпалі Першої світової війни, настав розквіт азартних ігор. Одним із амулетів, широко визнаним поміж петроградських гравців на початку 1915 року, став звичайний білет вартістю один рубль.

За повідомленням газети "Петербурзький листок" від 24 січня серед клубних, бігових та інших гравців пройшли чутки про щасливого рубля за підписом касира Брута, котрий нещодавно в нападі божевілля наклав на себе руки.

Ці чутки, що вмить облетіли всі веселі місця столиці, спричинені були, як гадають, великим виграшем, що випав гравцеві, котрий поставив на цей рубль. Рубль користувався таким попитом, що завзяті міняйли довели його вартість до 25 рублів.

Усе це викликало такий ажіотаж, що міністерство фінансів змушене було 5 лютого 1915 року опублікувати в газеті "Петрорадскій листок" статтю: "До відома осіб, що скуповують "брутівські" рублі". В ній мовилося: "Всупереч запевненням спекулянтів, Державний банк як і раніше випускає такі рублі, що наявні у нього, й не бере за них жодної зайвої копійки".

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.